

[Søren Olesen.]

i Vejen for Produktion og Igangsættelse af Arbejde. Vi mener ogsaa her, at et stift og ubevægeligt Fagforeningssystem i nogen Maade hindrer en Del unge i at faa Arbejde og tilpasse sig efter de Kaar, som Arbejdsmarkedet byder, hvor man selvfølgelig ikke altid kan vente, at Lønningerne er fuldt tariffmæssige, naar man tager i Betragtning, at de, der søger Arbejdspladserne, maaske ikke kan præstere den fulde Arbejdsydelse.

Af de Arbejdslejre, der har været, er en Del blevet omdannet paa forskellig Maade; bl. a. er nogle af dem blevet omdannet til Fængsler. Det ser næsten ud som en Tilfældighed, som kunde pege paa en vis Udvikling, der er tilbøjelig til at komme i netop den Slags Foranstaltninger. Man begynder med en Lejr paa et vist frivilligt Grundlag, men det slaar ikke til; saa maa man gaa mere tvangsmæssigt til Værks, og saa glider det let over i Koncentrationslejre og Fængsler. Vi synes ikke om den Udvikling, at man henviser dem til Moser, Heder og andre Ødemarker. Vi har jo ikke her i Danmark noget Sibirien, men vi har et Grønland, og det var vel ikke Meningen, at det skulde ende med, at man engang med Tiden tvangsansatte de unge oppe i Grønlands Ismarker.

Derfor er vi ikke glade for disse Arbejdslejre og for Iværksættelse af særlige Arbejder for ungdomsarbejdsløse, og over for den Del af Forslaget vil vi gerne tage et vist Forbehold, medens vi i øvrigt kan give det vor Tilslutning.

Arbejds- og Socialministeren (Søren P. Larsen): Jeg siger Tak for saglig og velvillig Behandling af det forelagte Forslag.

Det er jo saaledes med denne Lovgivning og de Problemer, der knytter sig hertil, at Arbejdet er vokset organisk frem gennem en Aarrække. Jeg har haft megen Glæde, og jeg kan ogsaa sige, jeg har haft Udbytte af som Medlem af Ungdomsudvalget fra første Færd og indtil for et Par Aar siden at følge dette Arbejde paa alle Stadier, og naar vi drøftede Problemerne i Ungdomsudvalget i min bedste Tid — jeg kan jo ikke sige, hvordan man drøfter dem nu —, tør jeg nok antyde, at vi drøftede dem rent ud, og det gjaldt baade, naar vi drøftede dem indbyrdes, og naar vi drøftede dem med de Embedsmænd, som havde med Administrationen at gøre. Jeg kan ogsaa sige, at vi alle var besjælet af eet Ønske: om det var muligt at skabe dels en Lovgivning og dels et Organ, som var i Stand til at samle

de unge op, som har faaet daarlige Vaner, som aldrig har lært Arbejdsglæden at kende.

Der var en æret Taler, der brugte Udtrykket, at vi skulde se at faa dem i Gang igen. Det er rigtigt, men det gælder endnu mere om at faa fat i dem, der maaske slet ikke har været i Gang. Jeg tror slet ikke, vi kan sammenligne, i hvert Fald kan jeg ikke sammenligne min Ungdom med den Ungdom, som mange unge har i vore Dage. Man kan f. Eks. tænke sig en ung Mand, der kommer ind som Elevatororknægt. Han staar og kører op og ned der fra sit 14de Aar, til han som 17—18-aarig bliver hældt ud. Han er fuldkommen ukendt med legemligt Arbejde. Hvis ikke man hjælper ham lidt til Rette, har han mange Betingelser for at gaa til Grunde. Man taler om Lønnen, der skal betaales o. s. v., og man kritiserer den og mener, den kunde være større. Ja, det kan den, men man glemmer det, som de unge skønner allermost paa, naar først de kommer, mange af dem ret forhuttede: at de har en varm Seng, at de har et opvarmet Lokale, at de faar nærende og sund Kost. For vi maa ikke glemme, at naar disse forhuttede indsamles, er den første Betingelse for, at man kan gøre noget ved dem, rent ud sagt, at de faar noget at spise, at de faar regelmæssige Maaltider, regelmæssig Hvile og regelmæssig Beskæftigelse. Saa retter de sig legemligt, og saa retter det andet sig lidt efter lidt. Jeg vil gerne sige som min Opfattelse, at her har man forsøgt sig frem dels med Lovgivningen, men ogsaa igennem Administrationen. Det er nogle Gange sket, at Administrationen har været, jeg kan godt sige en lille Smule i Nærheden af Kanten af Loven, inden man fik Loven ændret, men det skete alt sammen kun af Ønske om og Vilje til at komme disse Mennesker til Hjælp og opdrage dem til at faa gode Vaner og derigennem blive til Gavn, ikke alene for sig selv, men ogsaa for det Samfund, der har taget sig af dem.

Hvis man ser nøgternt paa det, tror jeg, man maa indrømme, at stort set har man nu fundet frem til bedre Former end dem, vi havde, da vi i sin Tid begyndte. Det er egentlig ganske interessant, at den Arbejdsmaade og Arbejdsform, som man havde fundet frem til, og som i Fjor blev oversendt til Ungdomskommissionen til uvildig Bedømmelse, fik vi tilbage med det Prædikat, som ærede Medlemmer kan læse sig til i Bemærkningerne til Lovforslaget. Det viser egentlig, at selv om der har været famlet — og jeg indrømmer som en af dem,